

дгатъ.

Кадията заповѣда на сейменето да ми ударятъ петдесетъ тояги по краката, защото съмъ дрѣзналъ да ударя царски човѣкъ; но заптието, което азъ изгазихъ съ коленете си, бѣше до толкова „человѣколюбиво“, щото прости моитѣ „прегрѣшения“ и измоли ме отъ кадията. Трѣбва да забележа и това, че това „человѣколюбиво“ заптие зависеше отъ моитѣ роднини и боеше се да не изгуби хлѣбътъ си. Захвана се сждопроизводството. Каквото азъ и да проговаряхъ, то Кадията ми отговаряше: „Мълчи бре, гявуръ! Не ща азъ да слушамъ твоитѣ думи. Ти си достоенъ за бѣсене!“ Въ времето на това турско сждопроизводство, мене бѣше до толкова дотегнало, щото азъ насмалко щѣхъ да се спусна, да хвана правосждецътъ за вратътъ и да го удава като жаба. Най-после Кадията реши да дамъ на сестритѣ си 200 жълтици, или да излеза изъ бащината си кжща. Всѣки вече знаеше, че българскиятъ обичай не позволява на джщеритѣ да зематъ бащината си кжща, ако само сжществуватъ синове, и азъ бѣхъ принуденъ да дамъ втори пжтъ 200 жълтици и да се избавя отъ турското правосждие. На душата ми беше твърде тежко, и азъ се решихъ да продамъ стоката и да си завия края некжде.

Единъ день азъ повикахъ брата си, продадохъ му сичкото свое имане, дадохъ му кжщата си и помолихъ го да храни жената ми. Братъ ми ме обичаше твърде много, и за това, когато чу моето предложение, той ми рече така: „Азъ ще да ида съ тебе, ако би ти отишелъ и въ пжкълътъ“. Тежко бѣше да го убеди да остане дома и да варди бащиното ни огнище; но братската любовъ е всемогжща.

После дълги молби, братъ ми се съгласи да остане дома; а азъ и моятъ шурей Стоянъ отидохме да си „шетаме“ по Стара планина. Азъ казахъ вече по горѣ, че хайдутинътъ е най-шасливиятъ човѣкъ въ Турското царство; а моето сърце тър-